

***TEMPS
SEGRESTAT***

SALVA MASCARELL

TEMPS
SEGRESTAT
SALVA MASCARELL

Del 4 al 24 de setembre, 2026
Sala Municipal d'Exposicions
Coll Alas. Gandia

SALVA MASCARELL

TEMPS SEGRESTAT

Per què sentim que mai tenim temps?

Acabem el dia esgotats després d'atendre urgències constants, respondre missatges, córrer d'una tasca a una altra i sentir, malgrat tot, que mai n'hi ha prou.

Vivim atrapats en una època obsessionada amb el rendiment, que ens empeny a produir, millorar i mantindre'ns disponibles sense descans. Sota l'aparença de la llibertat, hem après a explotar-nos a nosaltres mateixos.

Pots aconseguir-ho. Sigues la teua millor versió. No pares mai. Aprofita el temps.

Aquests missatges, aparentment motivadors, amaguen una nova forma de violència: l'autoexplotació. Ja no cal una autoritat visible que ens impose disciplina. Som nosaltres mateixos qui ens exigim rendir més, respondre amb immediatesa, mantindre'ns permanentment connectats i transformar cada experiència en alguna cosa útil, rendible o productiva. Fins i tot l'oci s'ha convertit en una forma de rendiment.

Rebutgem la demora. Habitem la urgència. Ens sentim culpables si parem. Vivim en la societat del cansament, el concepte desenvolupat pel filòsof Byung-Chul Han.

Temps segrestat naix com una resposta a aquesta acceleració permanent i a l'esgotament provocat per l'autoexplotació. Davant la immediatesa, proposa un altre ritme. Davant la hiperproductivitat, planteja processos extremadament lents, desenvolupats en col·laboració amb el sol i el pas del temps, en els quals l'espera no és un obstacle, sinó una condició indispensable.

Ací el temps no s'optimitza: s'habita.

Cada obra reivindica la contemplació, la suspensió temporal de l'exigència constant del rendiment i la recuperació d'experiències improductives. Les peces han sigut creades mitjançant la decoloració de teixits exposats al sol durant mesos —moltes d'elles durant un any complet—, com un gest polític i contracultural davant una societat incapaç de detindre's.

Els teixits registren el desgast, l'empremta del temps i el cansament com a metàfora d'una societat devorada per un ritme frenètic.

Només quan ens detenim podem comprendre fins a quin punt vivim sotmesos a una forma d'opressió silenciosa.

La lentitud és una forma de resistència. Descansar sense culpa és un acte de desobediència. L'espera és un gest polític. Detindre's pot ser una forma d'èxit.

Només quan parem descobrim que ens han segrestat el temps.

Salva Mascarell

SALVA MASCARELL

TIEMPO SECUESTRADO

¿Por qué sentimos que nunca tenemos tiempo?

Terminamos el día agotados después de atender urgencias constantes, responder mensajes, correr de una tarea a otra y sentir, pese a todo, que nunca es suficiente.

Vivimos atrapados en una época obsesionada con el rendimiento, que nos empuja a producir, mejorar y mantenernos disponibles sin descanso. Bajo la apariencia de la libertad, hemos aprendido a explotarnos a nosotros mismos.

Puedes conseguirlo. Sé tu mejor versión. No pares nunca. Aprovecha el tiempo.

Estos mensajes, aparentemente motivadores, esconden una nueva forma de violencia: la autoexplotación. Ya no hace falta una autoridad visible que nos imponga disciplina. Somos nosotros mismos quienes nos exigimos rendir más, responder con immediatez, permanecer permanentemente conectados y transformar cada experiencia en algo útil, rentable o productivo. Incluso el ocio se ha convertido en una forma de rendimiento.

Rechazamos la demora. Habitamos la urgencia. Nos sentimos culpables si nos detenemos. Vivimos en la sociedad del cansancio, el concepto desarrollado por el filósofo Byung-Chul Han.

Tiempo secuestrado surge como una respuesta a esta aceleración permanente y al agotamiento provocado por la autoexplotación. Frente a la inmediatez, propone otro ritmo. Frente a la hiperproductividad, plantea procesos extremadamente lentos, desarrollados en colaboración con el sol y el paso del tiempo, en los que la espera no es un obstáculo, sino una condición indispensable.

Aquí el tiempo no se optimiza: se habita.

Cada obra reivindica la contemplación, la suspensión temporal de la exigencia constante del rendimiento y la recuperación de experiencias improductivas. Las piezas han sido creadas mediante la decoloración de tejidos expuestos al sol durante meses —muchas de ellas durante un año completo—, como un gesto político y contracultural frente a una sociedad incapaz de detenerse.

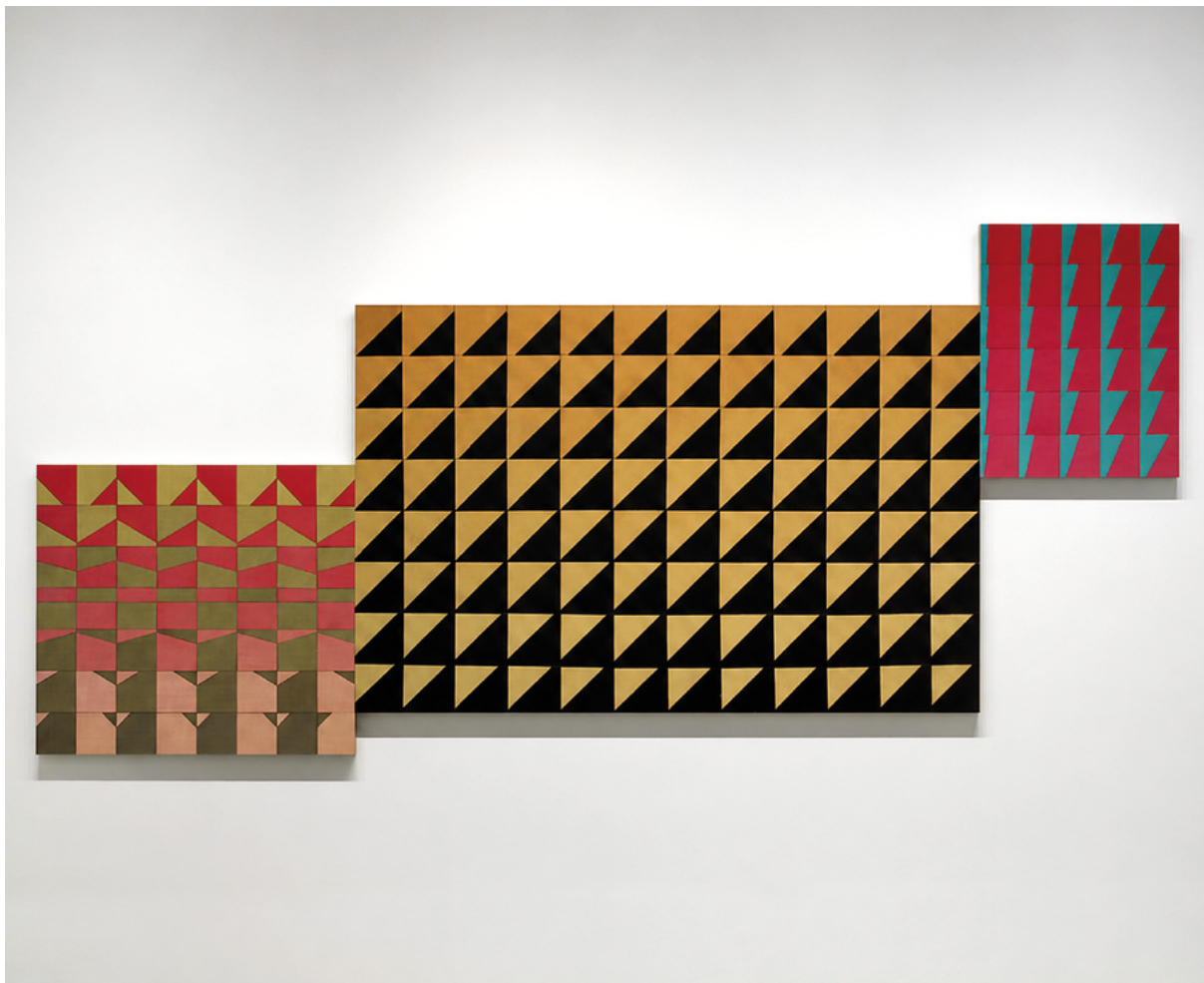
Los tejidos registran el desgaste, la huella del tiempo y el cansancio como metáfora de una sociedad devorada por un ritmo frenético.

Solo cuando nos detenemos podemos comprender hasta qué punto vivimos sometidos a una forma de opresión silenciosa.

La lentitud es una forma de resistencia. Descansar sin culpa es un acto de desobediencia. La espera es un gesto político. Detenerse puede ser una forma de éxito.

Solo cuando nos detenemos descubrimos que nos han secuestrado el tiempo.

Salva Mascarell

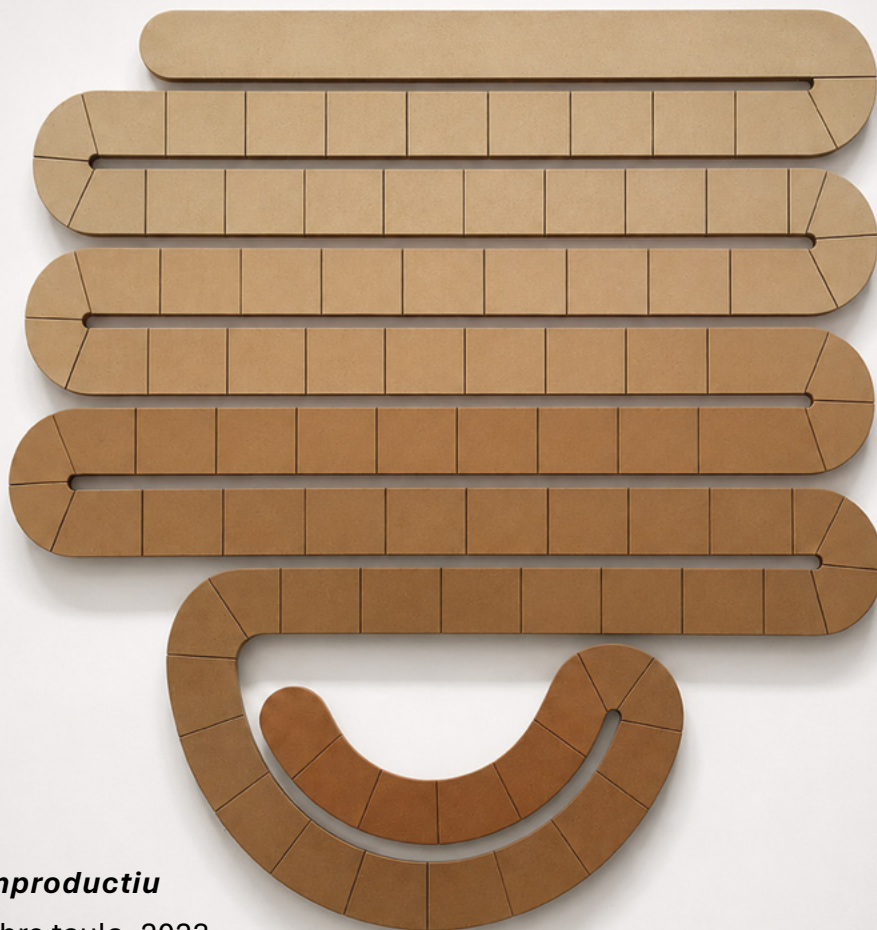

Diari del desgast

Seda, polièster i vellut assemblats sobre taula. 2023.

270 dies d'exposició solar.

150 x 250 cm

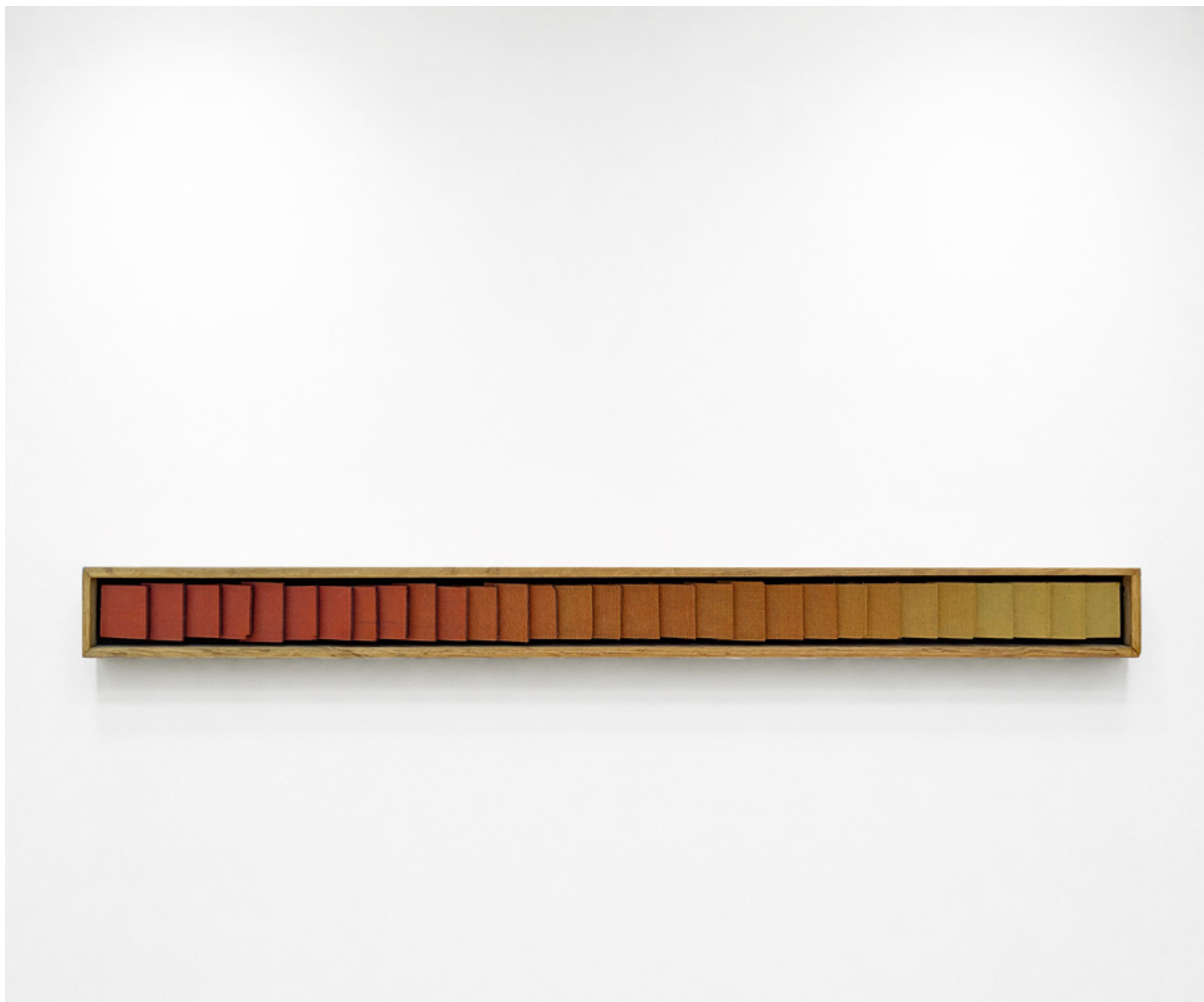

Estiu improductiu

Seda sobre taula. 2023.

Un estiu d'exposició solar.

122 x 115 cm

Abandonant l'obsessió pel rendiment

Seda sobre taula. 2021.

60 dies d'exposició solar.

5 x 68 x 5 cm

Primavera en desconexió

Polièster sobre taula i lamé. 2024.
Una primavera d'exposició solar.
300 x 24 cm

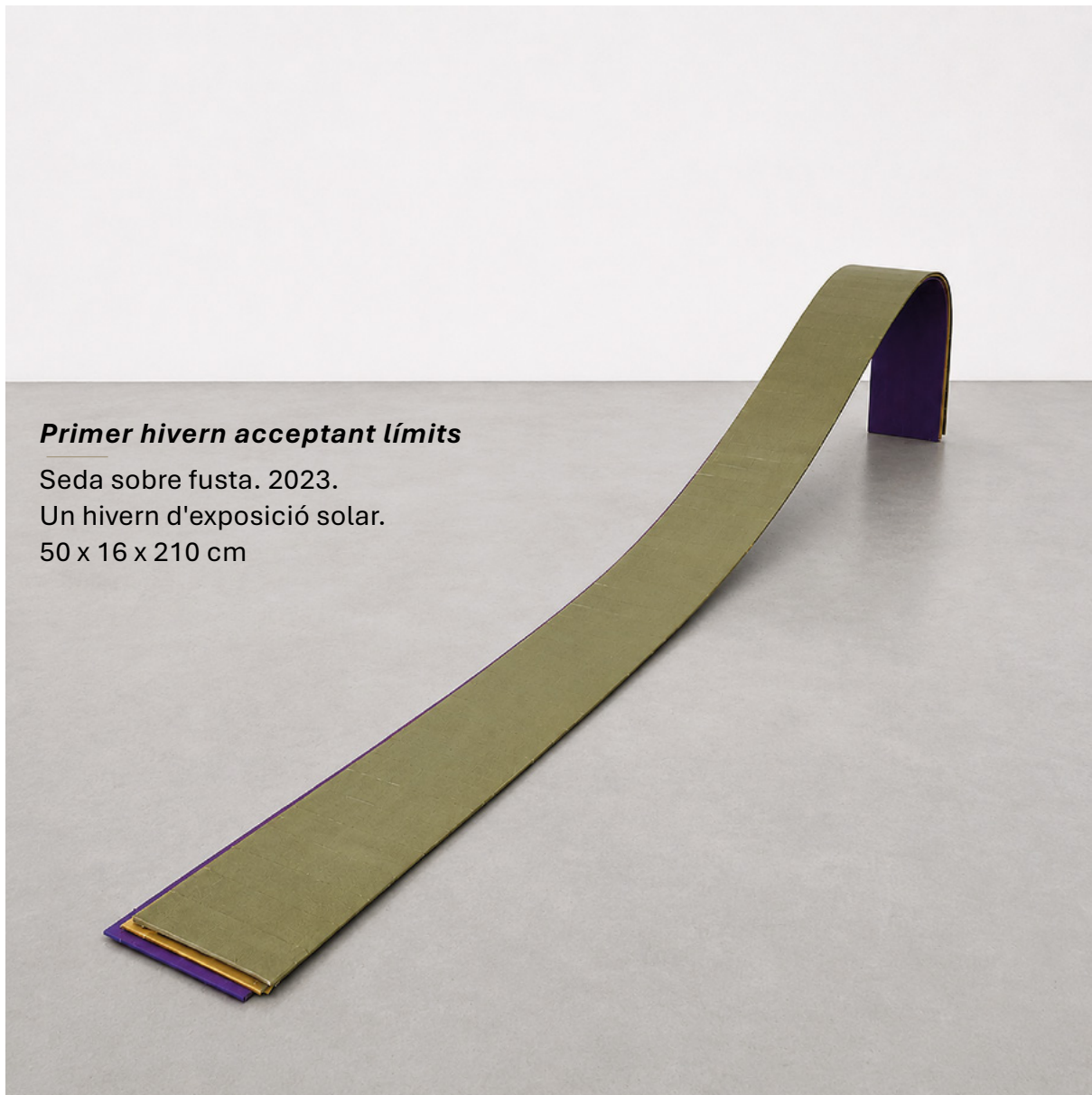

Primer hivern acceptant límits

Seda sobre fusta. 2023.

Un hivern d'exposició solar.

50 x 16 x 210 cm

Anuari del rendiment

Vellut sobre taula. 2023.

Un any d'exposició solar.

95 x 209 cm

Any desert

Seda, fil i sorra. 2023.
Un any d'exposició solar.
150 x 50 cm

Rutines autoimposades

Teixits. 2023.

50 x 50 x 50 cm

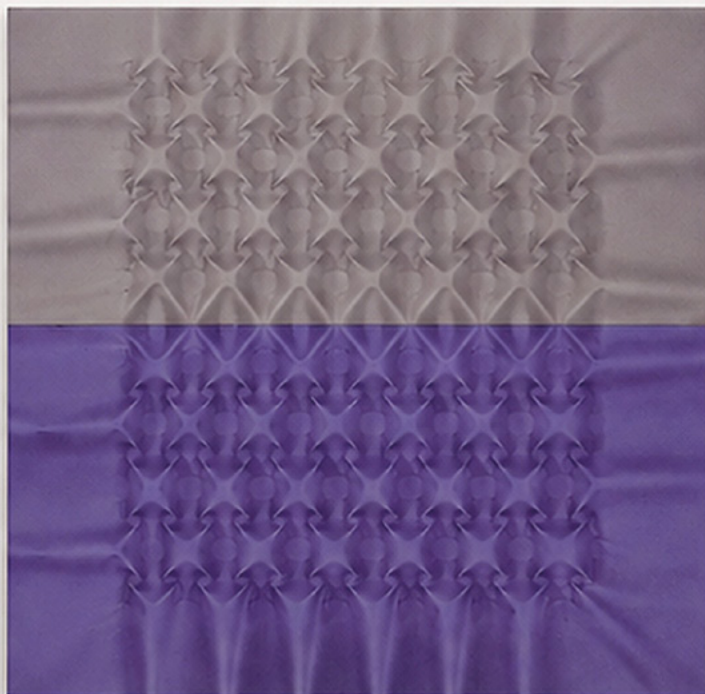

Dos temps: autoexplotar-se / habitar-se

Polièster i pa d'or sobre paper. 2026.

170 x 120 cm

Temps és resistència

Polièster sobre taula. 2024.

Un any d'exposició solar.

90 x 115 cm

Temps desaccelerat

Polièster sobre taula. 2024.

Un any d'exposició solar.

90 x 115 cm

***La lentitud és natural,
és contracultural***

Pi jove sencer, roure, pedra
i estructura de ferro. 2022.
45 x 45 x 180 cm

Power

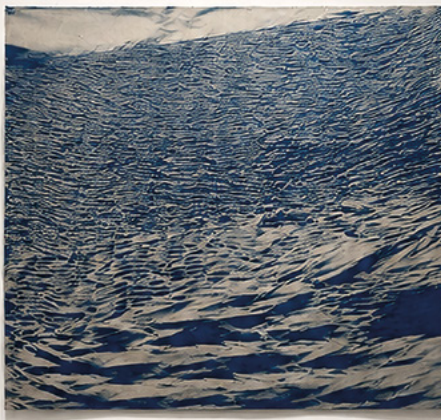
Roure i pedra. 2018.

50 x 40 x 110 cm

Descansar és resistir

Seda i fusta. 2023.

Nou mesos d'exposició solar.

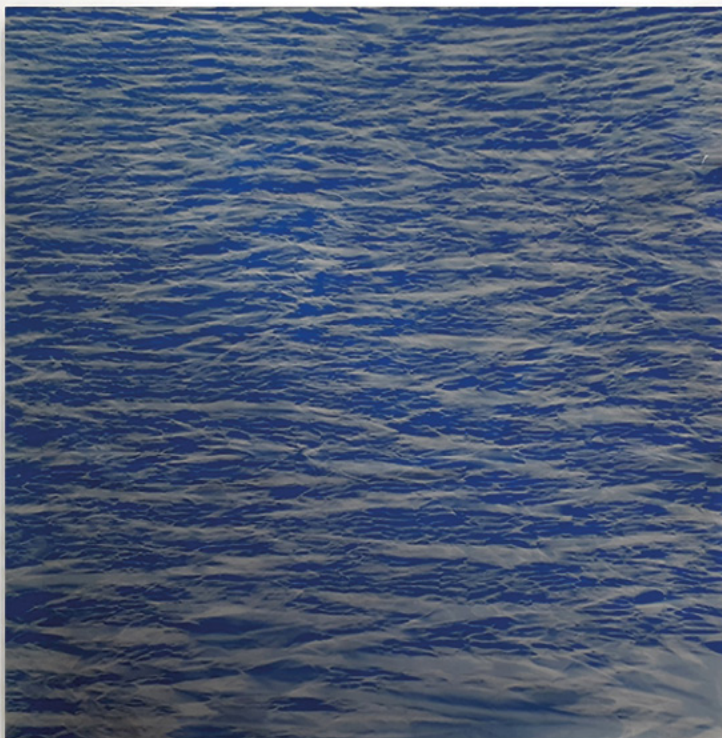

Origen

Seda (objecte trobat). 2011.

10 anys d'exposició solar.

40 x 123 cm

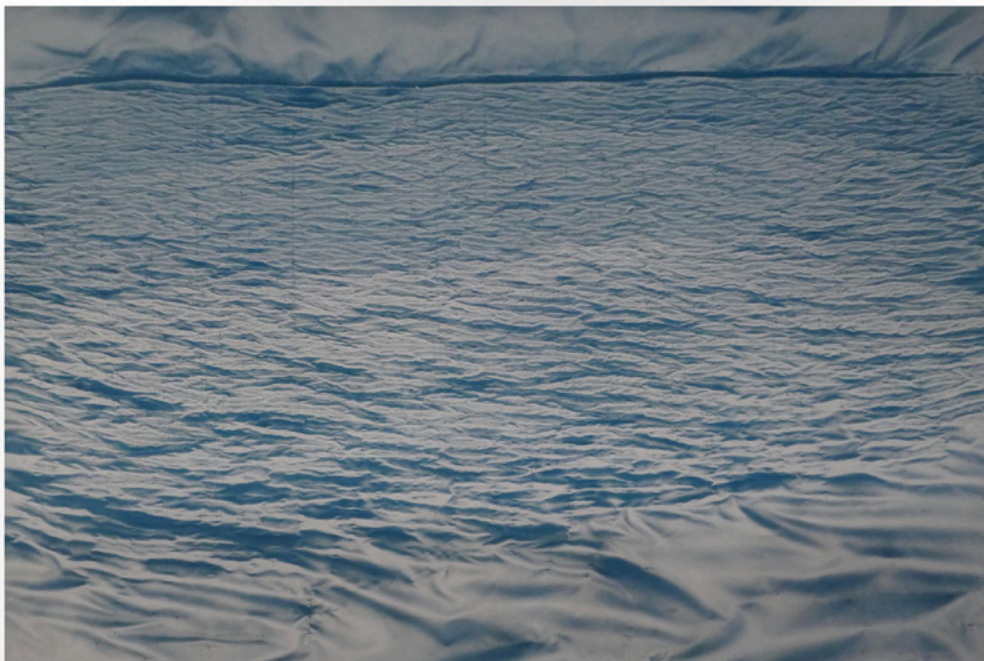

Sense horitzó

Seda i fusta. 2023.

Nou mesos d'exposició solar.

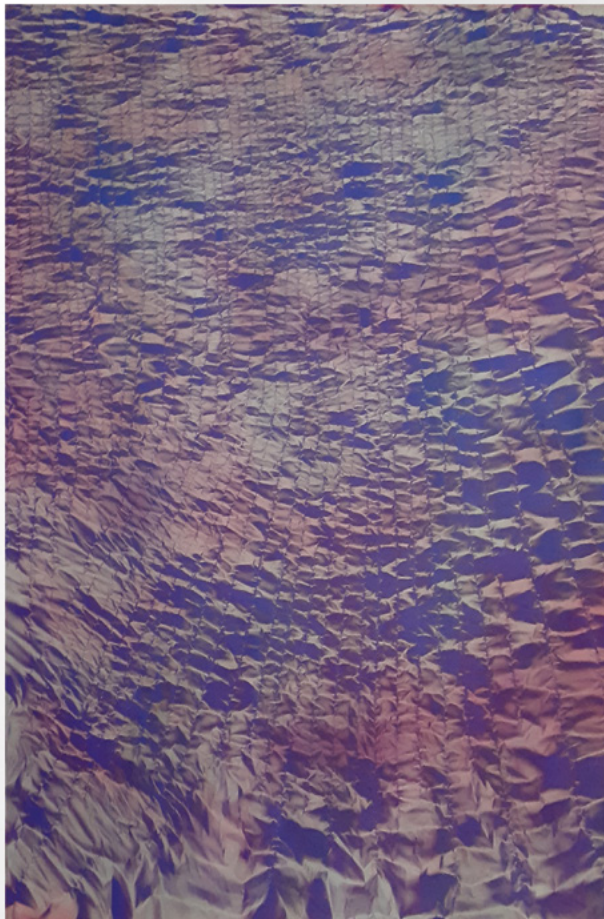
115 x 105 cm

Temps líquid

Seda sobre taula. 2025.

Un any d'exposició solar.

61 x 79 cm

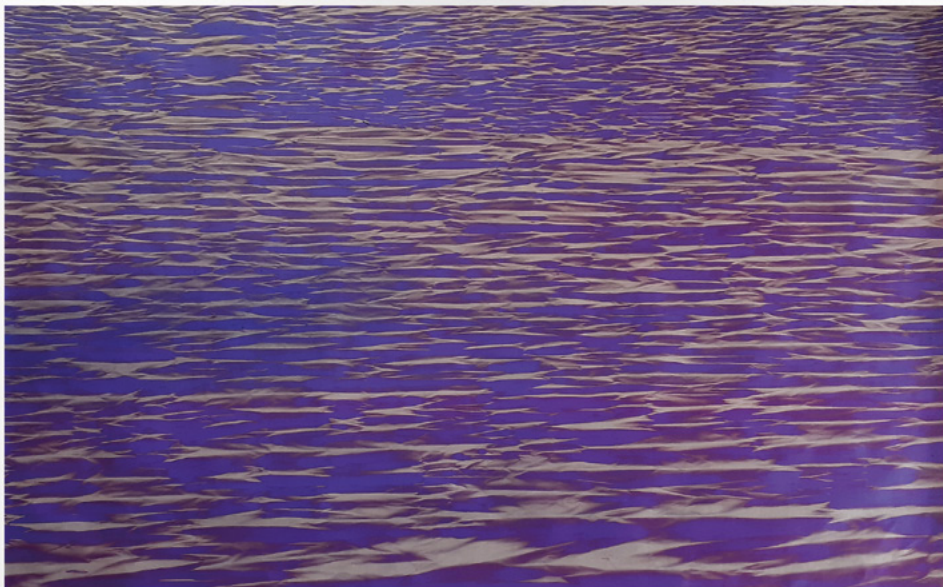

Sense horitzó

Seda. 2025.

Nou mesos d'exposició solar.

135 x 115 cm

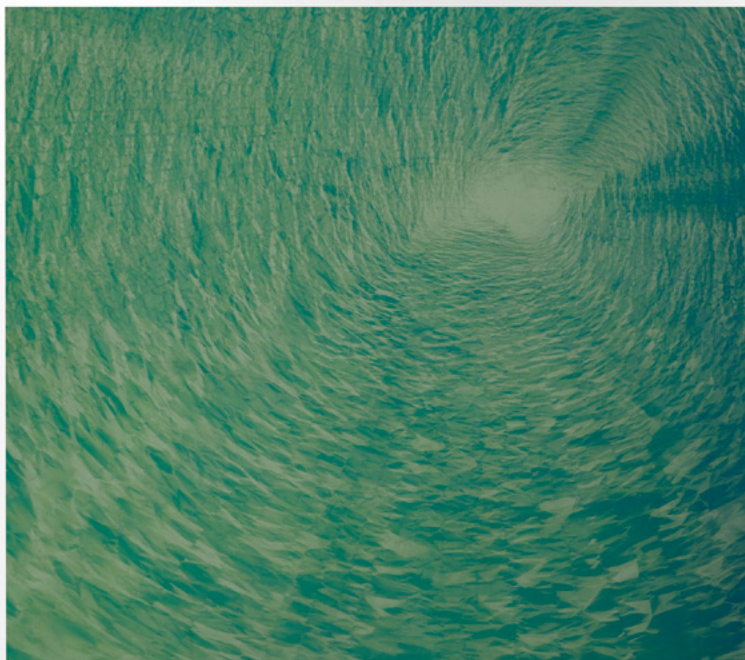

El sol és el pinzell, el temps és el cisell

Seda. 2025.

Cinc mesos d'exposició solar.

110 x 135 cm

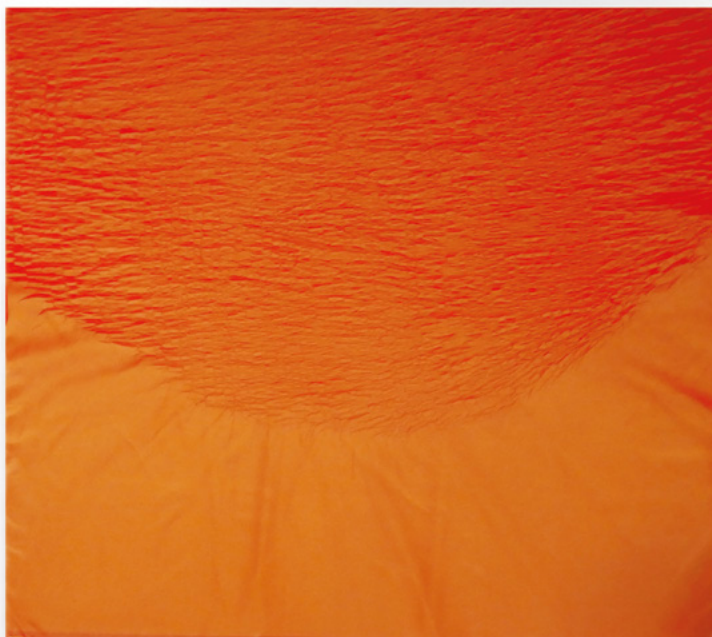

Temps líquid

Seda i fusta. 2025.

Un any d'exposició solar.

100 x 80 cm

Temps líquid

Seda. 2025.

Un any d'exposició solar.

100 x 80 cm

Serpes

Carabasses del pelegrí, llavors
de bova tenyides i ciment. 2025.
25 x 40 x 70 cm

Serpes

Llavors de bova tintades
i estructura d'escaiola. 2025.

17 x 27 x 12 cm

Serpes

Llavors de bova tintades
i estructura d'escaiola. 2025.
16 x 23 x 15 cm

Serpes

Llavors de bova tintades
i estructura d'escaiola. 2025.

17 x 27 x 12 cm

Temps segrestat ...

ens recorda que potser córrer
no és avançar i que detindre's
no és rendir-se: és recuperar
la possibilitat d'habitar

Tiempo secuestrado...

nos recuerda que quizá correr
no sea avanzar y que detenerse
no es rendirse: es recuperar la
posibilidad de habitar

CORRE, ALÍCIA, CORRE

En *Alícia a través de l'espill*, Lewis Carroll presenta la Reina Roja obligant a Alícia a córrer sense descans per a romandre exactament al mateix lloc. Esta paradoxa, escrita al segle XIX, sembla descriure amb precisió el nostre present: una vida travessada per la pressa, la connexió permanent i la sensació que, per molt que fem, mai acabem d'arribar.

L'obra de Salva Mascarell dialoga amb esta carrera contemporània des de l'extrem oposat de la urgència. Les seues peces requereixen mesos d'exposició solar, estacions completes, variacions de llum, espera i una renúncia conscient a la immediatesa. Però *Temps segrestat* no es limita als teixits transformats pel sol. En l'exposició conviuen sedes, velluts i polièsters amb fustes, pedres, ferro, arena, llavors, estructures d'escaiola i objectes trobats. Cada material incorpora el seu propi ritme, la seua resistència i la seua memòria.

Les peces tèxtils registren el desgast, la decoloració i la lenta alteració cromàtica; les escultures, per la seua banda, introduïxen

el pes, la verticalitat, l'equilibri precari i la fragilitat d'allò orgànic. Les llavors, les branques, la fusta trencada o els materials recuperats no funcionen com a simples recursos formals: fan visible una temporalitat no industrial, vinculada al creixement, al deteriorament, a l'acumulació i a la transformació.

Davant la lògica de produir més, respondre abans i convertir cada instant en rendiment, Mascarell proposa detindre's. El sol, la matèria i la duració es convertixen ací en col·laboradors de l'obra. Com Alícia, habitem un món d'ordres contradictòries: descansa, però aprofita el temps; sigues lliure, però mantén-te disponible; crea, millora, respon, arriba.

Temps segrestat interromp eixa carrera. Ens recorda que potser córrer no és avançar i que detindre's no és rendir-se: és recuperar la possibilitat d'habitar.

Chele Esteve Sendra

PROFESSORA DE LA UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE VALÈNCIA, INVESTIGADORA, CRÍTICA D'ART I MEMBRE D'AICA (International Association of Art Critics).

CORRE, ALICIA, CORRE

En *Alicia a través del espejo*, Lewis Carroll presenta a la Reina Roja obligando a Alicia a correr sin descanso para permanecer exactamente en el mismo lugar. Esta paradoja, escrita en el siglo XIX, parece describir con precisión nuestro presente: una vida atravesada por la prisa, la conexión permanente y la sensación que, por mucho que hagamos, nunca llegamos del todo.

La obra de Salva Mascarell dialoga con esta carrera contemporánea desde el extremo opuesto de la urgencia. Sus piezas requieren meses de exposición solar, estaciones completas, variaciones de luz, espera y una renuncia consciente a la inmediatez. Pero *Tiempo secuestrado* no se limita a los tejidos transformados por el sol. En la exposición conviven sedas, terciopelos y poliésteres con maderas, piedras, hierro, arena, semillas, estructuras de escayola y objetos encontrados. Cada material incorpora su propio ritmo, su resistencia y su memoria.

Las piezas textiles registran el desgaste, la decoloración y la lenta alteración cromática; las esculturas, por su parte,

introducen el peso, la verticalidad, el equilibrio precario y la fragilidad de lo orgánico. Las semillas, las ramas, la madera quebrada o los materiales recuperados no funcionan como meros recursos formales: hacen visible una temporalidad no industrial, vinculada al crecimiento, al deterioro, a la acumulación y a la transformación.

Frente a la lógica de producir más, responder antes y convertir cada instante en rendimiento, Mascarell propone detenerse. El sol, la materia y la duración se convierten aquí en colaboradores de la obra. Como Alicia, habitamos un mundo de órdenes contradictorias: descansa pero aprovecha el tiempo; sé libre pero permanece disponible; crea, mejora, responde, llega.

Tiempo secuestrado interrumpe esa carrera. Nos recuerda que quizá correr no es avanzar y que detenerse no es rendirse: es recuperar la posibilidad de habitar.

Chele Esteve Sendra

PROFESORA DE LA UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE VALÈNCIA, INVESTIGADORA Y CRÍTICA DE ARTE. MIEMBRO DE AICA (International Association of Art Critics).

BIOGRAFIA

Salva Mascarell (Bellreguard, 1971) és artista visual i resideix a Gandia. Doctorand i investigador a la Facultat de Belles Arts de la Universitat Politècnica de València. Llicenciat en Ciències de la Informació, va completar la seua formació amb el Màster de Periodisme Vocento de la Universitat del País Basc.

Ha realitzat cinc exposicions individuals a València i Barcelona, i ha participat en exposicions col·lectives vinculades a una desena de premis nacionals de pintura a Espanya.

Així mateix, ha impulsat i comissariat projectes culturals com Art Day (IVAM, 2023) i el festival Más Héroes, organitzat per l'associació Intramurs (Hot Teatre, València). És vicepresident de l'associació Eklektix23, formada per artistes internacionals establits a la Comunitat Valenciana.

La seua pràctica artística explora, a través de la pintura, l'escultura i la instal·lació, la relació entre allò natural i allò humà

mitjançant processos col·laboratius amb l'entorn. En estos encontres activa agents com la llum solar, la calor, el buit o els cicles biològics, qüestionant les nocions tradicionals d'autoria i control.

Mascarell ha desenvolupat una tècnica pictòrica que utilitza el temps i la decoloració dels teixits per exposició solar com a mitjà de creació, amb l'objectiu de registrar allò que roman invisible.

Actualment, coordina el programa de disseminació del projecte europeu *The Hut*, que inclou instal·lacions artístiques al Jardí Botànic de València, diversos campus de la Universitat Politècnica de València i diferents sales d'exposicions de la Comunitat Valenciana.

El projecte reuneix set universitats europees i centres d'investigació climàtica, i se centra en l'adaptació a les sequeres, les ones de calor i les inundacions derivades del canvi climàtic.

BIOGRAFÍA

Salva Mascarell (Bellreguard, 1971) es artista visual y reside en Gandía. Doctorando e investigador en la Facultad de Bellas Artes de la Universitat Politècnica de València. Licenciado en Ciencias de la Información, completó su formación con el Máster de Periodismo Vocento de la Universidad del País Vasco.

Ha realizado cinco exposiciones individuales en València y Barcelona, y ha participado en exposiciones colectivas vinculadas a una decena de premios nacionales de pintura en España.

Así mismo, ha impulsado y comisariado proyectos culturales como Art Day (IVAM, 2023) y el festival Más Héroes, organizado por la asociación Intramurs (Hot Teatre, València). Es vicepresidente de la asociación Eklektix23, formada por artistas internacionales afincados en la Comunitat Valenciana.

Su práctica artística explora, a través de la pintura, la escultura y la instalación, la rela-

ción entre lo natural y lo humano mediante procesos colaborativos con el entorno. En estos encuentros activa agentes como la luz solar, el calor, el vacío o los ciclos biológicos, cuestionando las nociones tradicionales de autoría y control.

Mascarell ha desarrollado una técnica pictórica que utiliza el tiempo y la decoloración de los tejidos por exposición solar como un medio de creación, con el objetivo de registrar aquello que permanece invisible.

Actualmente, coordina el programa de diseminación del proyecto europeo *The Hut*, que incluye instalaciones artísticas en el Jardín Botánico de València, diversos campus de la Universitat Politècnica de València y diferentes salas de exposiciones de la Comunidad Valenciana.

El proyecto reúne siete universidades europeas y centros de investigación climática, y se centra en la adaptación a las sequías, las olas de calor y las inundaciones derivadas del cambio climático.

Organitza

Ajuntament de Gandia,
Departament de Cultura, Fira i Festes

Coordina

Joan Josep Payà | Sílvia Martínez

Textos

Salva Mascarell i Chele Esteve

Equip de Muntatge

Vicent Peris | Departament de Cultura, Fira i Festes

Disseny i Maquetació

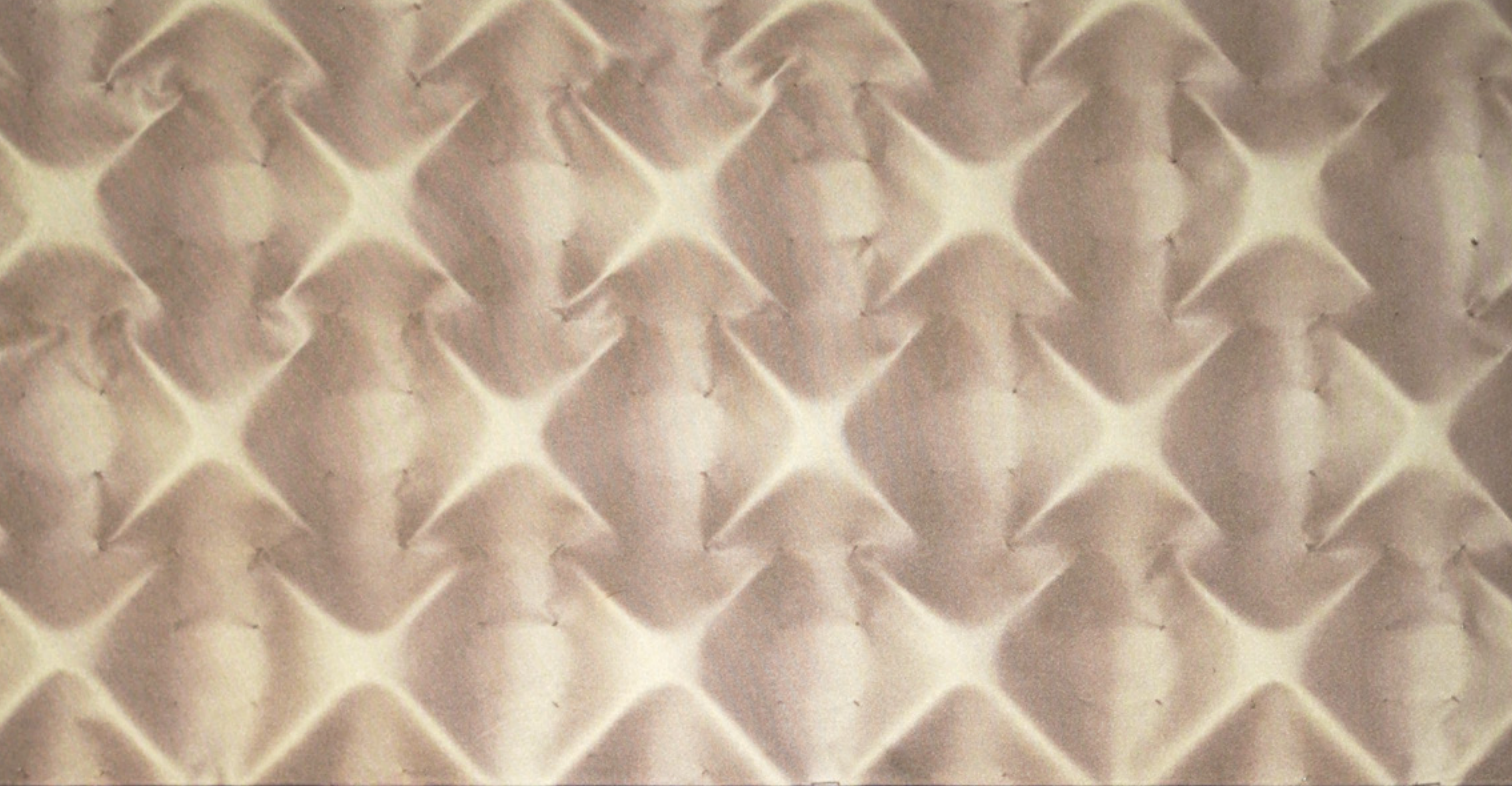
Marisa Sanchis Fluixà | ✉ publigrau@gmail.com

Material Gràfic

Crea Gràfics

Impremta

Gráficas Santandreu

AJUNTAMENT
DE GANDIA

Coll Alas
SALA MUNICIPAL D'EXPOSICIONS